

நகுலன்

மூ ன் று

“ஆகையினால், பெண்ணே!
அதிசயம் வந்து கூடுதென்று சொன்னேன்”

[இராவண சோகம்]

ACCNO 32123

18-3

கவிதைகள்

“நகுலன்”

மூ ன் று

கவிதைகள்

1979

© T. K. Doraiswamy

1979

Printed at Bhagat Printers

55, Railway Station Road, Alandur, Madras-600 016 and

Published by T. K. Doraiswamy,

T C. 9/63, Golf Links Road, Triyandrum-3

Copies available from:

THE AUTHOR

&

BOOKVENTURE

23, Thanikachalam Chetty Road

T. Nagar, Madras-17

Price Rs. 7-50

என் தாயாருக்கு

பின்னோக்கம்

இந்தத் தொகுதியில் மூன்று கவிதைகள் இருக்கின்றன பொதுவாக எனக்கு நான் இதுவரை படைத்து வந்த எல்லாப் படைப்புக்களுமே பூர்ண திருப்தி தருவதில்லை என்ற நிலையிலும், பொதுவாக எனக்கு என் கவிதைகள் இந்தத் திருப்தியின்மையை அதிகமாகவே தந்திருக்கின்றன என்றே சொல்ல வேண்டும்.

நான் புத்தகங்கள் மத்தியில் வாழ்பவன்—போன ஜன்மத்தில் என்று கூறலாம் என்றுதான் தோன்றுகிறது—என் கடந்த காலத்தில் நான் ஆழ்வார்கள், நாயன்மார்கள், சித்தர் பாடல்கள், கம்பராமாயணம், திருமந்திரம், பட்டினத்தார், தாயுமானவர், பாரதி, புதுமைப்பித்தன் இவர்களை ஈடுபாடுடன் படித்ததுண்டு. குறளை ஒரு முறை படித்தால் பின்னர் படிக்க வேண்டிய அவசியம்கூட இல்லை. கவிதைபற்றி நினைக்கையில் ஆங்கில ஆசிரியை வர்ஜீனியா வுல்ஃப் “ஒரு யுவக் கவிஞனுக்கு எழுதிய ஒரு கடிதம்” என்ற கட்டுரை என் ஞாபகத்திற்கு வருகிறது. அவள் எழுதியிருந்தாள் : “எந்த அனுபவமும் ஒரு கவிஞன் உள்ளில் தாள-லயத்தில்தான் இயங்குகிறது”. பிறகு ஹெர்மன் ஹெஸ் எழுதியது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக : ஒருவனுக்கு அவன் எவ்வளவு மோசமாக எழுதினாலும்—அவன் அளவில்—அவன் “சுய வெளிப்பாடு” என்ற வகையில் அவன் கவிதைகளுக்கு ஒரு முக்யத்வம் உண்டு.

இந்தக் கவிதைகளை நான் முன்பின் யோசியாமல் எழுத ஆரம்பித்து அந்த உத்வேகம் நழுவாமல் தொடர்ந்ததால் எழுதி முடித்துவிட்டேன்.

இந்தக் கவிதைகளை எழுதிக்கொண்டிருக்கையில் இசை பற்றி ஒரு சிறிது ஞானமும் இல்லாத எனக்கு, சினிமாவிற்கு

அபூர்வமாகவே செல்லும் எனக்கு, இக் கவிதைகளை எழுதுவதற்கு முன் உதடுகள் குவிந்த நிலையில், ஏதோ ஒரு ஓசையை வாய்க்குள் உருட்டிக் கொண்டிருக்கையில், வார்த்தைகள் ஒரு சப்த-ரேகையாகத் தன்னியல்பாகவே மிதந்து வந்ததைக் குறிப்பிட வேண்டும்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் அனுபவ மூலமாக எனக்குப் “புதுக் கவிதைப் படைப்பாளிகள்” குறைபாடுகளாகக் கருதுவது எனக்கு நிறையாகத் தோன்றியது ஒரு விந்தை! ஒன்று, ஓசைகளை நிறைக்க வருவதாகக் கருதப்படும் சில சொற்கள் (அசைச் சொற்கள்?) எனக்கு உத்வேகம் நமுவாமல் இருக்க உதவி புரிந்தது. இரண்டு, அப்பட்டமான ஓசை மூலம் கூடப்பல மனநிலைகளை எழுப்ப முடியுமென்பது. மூன்று, வாலரி சொன்ன மாதிரி கவிதை எழுப்பும் பரவச நிலையை வார்த்தைகளிலிருந்து பிரிக்க முடியாதென்றால், கவிதையில் வார்த்தைகள் நமது உப-போத மண்டலத்தில் ரீங்கரிப்பதற்கு ஒரு காரணம் ஓசை என்பது. நான்கு, தேய்ந்து போன இலக்கிய-மரபில் வந்த வார்த்தைகள் கூட—தாமரை, சூரியன், சந்திரன், மோகினி, பிசாசு—போன்றவை சங்கேதங்கள் என்ற அடிப்படையில் அடியோடு அழிந்து விடவில்லை. ஐந்து, புதுக்கவிதையில் பிரதான அம்சமாகக் கருதப்படும் “புரியாத்தன்மை” கூட சற்று ஆலோசிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். அனுபவச் செறிவினால், வெளியீட்டு இறுக்கத்தால் வருவது ஒரு “புரியாத்தன்மை” என்றால், வெறும் ஒரு கெட்டிக்காரத் தன்மையால் ஒரு மேல் பாங்கான “புரியாத்தன்மையை” சிருஷ்டிப்பது என்பதை என்னவென்று சொல்வது? இல்லாவிட்டாலும், என் அனுபவத்தில் எந்த உயர்ந்த கவிதையிலும் உச்சகட்டம் என்பதில் ஒரு அபூர்வ எளிமை, ஆழம், தெளிவு இருக்கின்றன. பிறகு, எங்கேயோ படித்த ஞாபகம். தமிழில் இதுவரை கவிதை மதத்தின் குரலாக இருந்தது. இனி அது மனதின் குரலாக மாறவேண்டும். ஏதோ ஒரு புரட்சிகரமான உண்மையைச் சொல்வது மாதிரித் தோன்றினாலும்,

யோசித்துப் பார்த்தால் இதெல்லாம் வெறும் வார்த்தை சாமர்த்தியம் என்ற அளவில் ஒதுங்கிவிடும்! ஒரு அடிப் படையை மனம்—மதம் என்று பிரிப்பது சரித்திரத்தில் ஒரு கட்டத்தில் ஏற்பட்ட விளைவு. ஆனால் அசல் இலக்கியத்தைப் பற்றிய வரை இந்தப் பாகுபாடு பொருத்தமற்றது. சொல்லப் போனால் மனித—உள்ளத்தைப் பற்றி, அடிப்படையான அனுபவ உலகைப்பற்றி, நம் உள்—உலகைப் பற்றி நவீன மனோதத்துவ ஆசிரியர்களைவிட நமது தத்துவஞானிகளான ராமகிருஷ்ண பரமஹம்ஸர், அரவிந்தர், ரமணர், கிருஷ்ணமூர்த்தி, ராஜ்நீஷ் போன்றவர்கள் ஆழமாகவே ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள்.

பழைய “கதைகளை”, பழைய இலக்கிய-மரபுகளைப் புது வகையில் கையாளுதல்.

எனக்குத் தெரிந்தவரை “மூன்று” என்ற இந்தத் தொகுதியில் வரும் கவிதைகள் யாதொரு யாப்பு—வரையறைக்கும் இசைந்து வரும் என்று தோன்றவில்லை. சற்று யோசித்துப் பார்க்கையில் இந்தக் கவிதைகளில் ஓசை என்பது ஓரளவிற்காவது இருக்கிறதென்றால் அது யதுகை-மோனை அடிப்படையில்தான் இயங்குகிறது என்று ஒரு உணர்வு. அதற்கு அடுத்தபடியாக நானாக எனக்கென்று ஏற்படுத்திக்கொண்ட ஒரு “கட்டுப்பாடு”. எழுதியிருக்கும் வரி அநேகமாக வாசிக்கும் வரியுடன் இணங்கியிருக்க வேண்டும்—ஓசையொழுங்கு ஒரு வகையில் அருமல் போக. தனிப்பட்ட வரியைக் குறித்தவரை, இது மூச்சுத் தட்டாமல் வாசிக்கும் அளவை என்று வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆங்கிலத்தில் இதை Breath Pause என்று சொல்கிறார்கள் என நினைக்கிறேன். மேலும், அடிக்கடி இக் கவிதைகளில் விட்டு-விட்டுச் சில வரிகள் திரும்பித் திரும்பி வருவது “அசைச் சொற்கள்” போல் உத்வேகம் நழுவாமல் இருப்பதற்கு நானாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட ஒரு உத்தி.

இந்தக் கவிதைத் தொகுதியில் என் சுய நிர்ணயத்தில் “உறங்குகின்ற கும்பகர்ணன்” என்ற கவிதை சரியாக

உருவாகியிருக்கிறது என்ற ஒரு உணர்வு. அதுவும் இந்தக் கவிதையில் ஒரு வேகத்துடன் உருவாகியிருக்கும் பகுதி கும்பகர்ணன் விபீஷணனுடன் உரையாடும் பகுதி—இது உரைநடையில் அமைந்திருக்கிறது. அப்படியென்றால் கவிஞன் அனுபவத்தை தாள-லயத்துடன் அணுகுகின்றான் என்றால்? உண்மையென்னவென்றால் (வசனத்தில்கூட ஒரு ஓசை—அமைதி உண்டு என்கிறார்கள்) லேபல்களால் எந்த எழுத்தாளனுக்கும் ஒரு விதப் பயனுமில்லை. அடிப்படையாக இரு விஷயங்கள்—அனுபவம்—உருவம் (வெளிப்பாடு மூலம் எழுவது) எங்கு அனுபவம் வெளிப்பாடு—மூர்த்தன்யம் அடைகிறதோ அங்கு இலக்கியம் பிறக்கிறது—அது கவிதையாக, நாவலாக, அ-நாவலாக, சிறு கதையாக, நாடகமாக எதுவுமாக இருக்கலாம். இன்னுமொன்று—ராஜராவ் சொன்னது என்று நினைக்கிறேன்—இலக்கியம் நிசப்தத்தின் அடிப்படையில் பிறந்து சப்தம் மூலம் உருவாகி மீண்டும் நிசப்தத்தில் லயிப்பது.

“முன்று” பற்றி இதற்கு மேல் எனக்குச் சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. இலக்கியம் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அனுபவ வெளிப்பாடோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அனுபவ பரிவர்த்தனையும் ஆம். எனவே, வாசகன்—அவனும் ஒரு சிருஷ்டி கர்த்தா என்ற நிலையில்.

கடைசியாக ஒரு எழுத்தாளன் தன் எழுத்துக்கு வேறு எதையும்விடக் கட்டுப்பட்டவன். அவனுக்கு அவ்வளவாகத் திருப்தி தராத படைப்புகள் கூட அவன் வளர்ச்சிக்கு உதவும்.

18-7-'78 }
திருவனந்தபுரம் }

“நகுலன்”

1. இராவண சோகம்

I

ஆகையினால், பெண்ணே!
அதிசயம் வந்து கூடுதென்று
சொன்னேன்.

அசோக வனமதனில்

சோகமயமாக

அன்னையவள் ஆதிதெய்வம்

அகிலரூபமாக

“அண்ணனை

என் கண்ணனை யென் மன்னனைக்

காணாத கண்ணென்ன

கண்ணே!”

என்று எண்ணியெண்ணி

ஏகாந்த ரூபமாகி

இருந்த இடம் தெரியாமல்

புகுந்த இடம் பாராமல்

‘சிந்தை செல்லா சேண்நெடுந்தூர’ஞ்

சென்று

இருந்த இடம் செல்லரிக்கப்

புகுந்த இடம் தடுமாறத்

தன்னைத் தானிழந்து
தனி நாயகமாக
உருமாறித்
தனியிருந்து தவமியற்றும்
அவளுருக் கண்டு

வார்த்தைகள் விலகிநிற்க
வல்லரக்கிகள் சூழ்ந்திருக்க

அவன் வருகின்றான்
வருகின்றனவன்
வருகின்றான்

ஒவ்வொரு நாளும்
ஒரொரு நாளும்

என்றென்றும்
இடம் தப்பாமல்
நேரந் தவருமல்
காலம் ஓலமிட
காகுத்தன் காத்து நிற்க
அவன் வருகின்றான்
வருகின்றனவன்
வருகின்றான்.

அவனுந்தான்:
உந்தீபற, உந்தீபற,
என்று சொல்லடி, பெண்ணே!

யார் யாரோ
யாரிவரோ?
பத்துத் தலை இராவணனையா!
இருபது கைகளையா!
ஒப்பற்ற வீரர் தலைவனைய்யா!

அவன் சபை நடுவே
தங்கையெனத் தோற்றங்காட்டி
மையலுற்றவொரு தையல் மூலம்
உருவுறுமொரு தனி நாடகம்

“ஐயா என்று சொல்வேனோ
ஐயய்யோ என்று சொல்வேனோ
ஐயோ! அவளழகை
என்னென்று சொல்வேன்?”

“உன் ஆவியைச்
சனகன் பெற்ற அன்னத்தை”ப்
பெண்ணென்று சொல்வேனோ
பெண்ணாகி வந்தவொரு பெருந் தெய்வம்
என்றுதான்
சொல்வேனோ?

பெண்ணாகப் பிறந்த நானே
அவளைக் கண்டு காழுறுவேனென்றால்
ஆணாகப் பிறந்த அண்ணனே
நீ என்ன செய்வாய்!

ஐயாவென்று சொல்வேனோ
ஐய்யய்யோ வென்று சொல்வேனோ
ஐயனே!
நான் ஏதுமறியேன்

அண்ணனே!
நான் ஒரு கனாக் கண்டேன்
“மாயமோ மருட்கைத்தோ!”
ஐயனே, நான் ஏதுமறியேன்

அண்ணனே!
நான் ஒரு கனாக் கண்டேன்
என் நினைவிழந்தேன்
உள்ளந் திரிந்தபின், என் அண்ணனே!
உண்மை யென்பது ஒன்றுண்டோ?

நீயுந்தான் பாரறியும் தசமுகனோ?
நானும்தான் நின் உடன்பிறப்போ?
சித்தந்திரிந்த பின், என் ஐயா,
எல்லாம் சின்னபின்னமானதோ, ஐயா!

“கிறு கிறு” வென்று வருகுது ஒரு வேகம்
எல்லாஞ் சுற்றுது “கிர்” ரென்று
இதுவோ காதல், ஐயா!

மதிபோன்ற வதனம்!
 ரதி போன்ற உருவம்!
 அண்ணன் காரணம்
 ஆதிக்குயவன் வனைந்த
 ஒரு அபூர்வ ராகம்!

சீதையென்று சொன்னால்
 செத்து மடிந்த புல்லும்
 ஜீவனுடன் துடிக்குமையா!
 அவனைக் கண்டால்
 கல்லுங் காமுறும்
 சொல்லுந் தடிக்கும்
 எல்லாம் எல்லாம்
 தம் தம் சித்தம் சிதற
 தம் தம் நிலை தடுமாறும்

கேளத்தகாததைச் சொன்னேனோ!
 காணத்தகாததைக் கண்டேனோ!
 ஏதுமறியேன், ஐயா!

நீயும் நானும் தொலைய
 உருவங்கரந்து
 இருவராகி வந்த
 ஒரு பெருந்தெய்வமோ
 இவரிருவருந்தாமோ!
 நான் ஏதுமறியேன், ஐயா!

பிம்பம் ஒரு பிம்பம்
மானுட வடிவந்தாங்கி
வந்ததொரு மன்மத ரூபம்

உண்மையோ
உருவெளித் தோற்றமோ
அவனைக் கண்டபின்
நான் என் ஆவி
தரியேனையா!

உன் பொருட்டு
அவனை வெளவ
என் பொருட்டு
அவனைத் தழுவ
நான் சென்றபோது

அவன் அருகிருந்தான்
என்னை
அங்கபங்கமாக்கினான்.

என்றாலும் என்ன?
ஆகந் தொலைந்தாலும்
ஆசை தொலையுமோ, ஐயா!

பாரறியும் தசமுகன் நீயென்றால்
நானும் நின் உடன்பிறப்பென்றால்

அவளும் நின்னருகில்
அவனும் என்னருகில்
அல்லவோ என் அண்ணாவோ
என்று சொல்லி
அவள் சென்று மறைந்தாள்

II

திரை வீழ்ந்தாலும்
திரைகள் ஓய்வதிலே

III

அவள் மறைய
சபை கலைய
அவன் தனியிருந்தான்.

ஏகாந்தப் பெருவெளியில்
எங்கெங்கும்
அவன் சீதையுருக் கண்டான்.

“உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும்
உருள் பெருந்தோர்க்கு
அச்சாணி ஒப்பாரவர்”

பிம்பம் ஒரு பிம்பம்
மானுட வடிவந் தாங்கி
வந்ததொரு மன்மத ரூபம்

ஆண்பாலோ? பெண்பாலோ?
அப்பாலுக்கும் அப்பாலான எப்பாலோ?
அன்னையே! நான் ஏதுமறியேன்.

கண்ணுங் கண்ணுங் கலந்த பின்னர்
வில் வளைத்து அவளைப் பெற்றருனவன்
நானே?

இராமனவன்; இராவணன் நான்;
தலைகள் பத்து; கைகளோ இருபது;
ஐயா என்று சொல்வேனோ!
ஐய்யய்யோ என்று சொல்வேனோ?

கையுண்டு; தலையுண்டு
வில்லுண்டு; பல கோடி வீரருண்டு
உண்டுண்டு எல்லாம் உண்டு.

ஒளியுமிருளும் ஓடிவிளையாடுமிப்புனியில்
வெற்றியுந் தோல்வியும் வெறும்
வார்த்தைகளன்றோ?
அண்டம் முழுதுஞ் சண்டையில்
குலுங்குமென்றால்
வேறென்ன வேண்டும்?

வீரர்க்குப் பெருமை
வெற்றியுந் தோல்வியுமன்று;
அவர் வேண்டுவது வெற்றி நாதம்
அல்லது வீரத்திரு மரணம்

சின்னங்கள், சங்கேதங்கள்
லக்ஷ்யங்கள், அலக்ஷ்யங்கள்
இவைகளன்றோ
இகபர விவகாரம், பெண்ணே!

ஏகாந்தப் பெருவெளியிலே
ஒரு கள்ளிச் செடி பூத்து நிக்குது
அது வெள்ளை வெளேரென்று
பாத்து நிக்குது.

புவி முழுதும் குருதி வெள்ளம்
பார்க்குமிட மெல்லாம்
அண்டமும் பிண்டமும்
வேருக உலகு துடிக்குதடா!

வளைந்தது ஒரு வில்
விளைந்தது ஒரு பூசல்
அம்மாவோ!
அம்மாவோ!

ஒரு சொல் கேட்டுச்
சிந்தை திரிந்து

அதன்பின்

கண்மூலம் கருவுற்று

அன்று முதல் இன்று வரை

ஆதி மூலம் ஒரு கழுமலம்

வேத முதல்வன்

ஒரு தீராத வியாதி

என் மூலம்தான் விளைவதன்றித்

தன் மூலம் நான் விளைவதோ?

நான் இராவணன்ரு!

இராவணன் நான்; இராவணன் நான்

இராவணன் நான்;

நான் இராவணன்.

இராவணன் நான்

இராவணன் நான்

இராவணன் நான்

தோற்றாலும் வென்றாலும்

இராவணன் நான்.

அகில உலகும்

தலை கீழாக

ஆடுதடா! அம்மாவோ!

வென்றவர் நின்றவர்
என்றாலும்
நின்றவர் வென்றவராமோ?

ஆணாகிப் பெண்ணாகி
ஆதாரமெல்லாம் தகர்ந்த பின்னர்
வந்ததென்ன?

ஒருவர் இருவரான பின்னர்
இருவர் ஒருவராமோ?

இராவணன் நான்; என் உடன்பிறந்தார்
கும்பகர்ணன் என்றொரு மகாவீரன்
வீடணனென்றவொரு தீரன்
என் மகன் இந்திரஜித்
தனியொரு தன் நிகர் தலைவன்.

நானென்ற நிச்சயம் பிறந்தபின்னர்
வென்றாலென்ன தோற்றாலென்ன?
சொல்லடி பெண்ணே!

சீதா ராமன்
ஜானகி ராமன்
கல்யாண ராமன்
நித்ய நிர்க்குண சீலன்
தாரமிழந்த ஒரு தனி வீரன்!

என் ஏவல் கொண்டு

மாரீசன்

ஒரு மாயமானாகத்

துள்ளிச்சென்றான் :

மேனியோ பத்தரைமாற்றுத் தங்கம்

கண்களோ வைரம்

செவிகளோ வைடூர்யம்

ஒடிச் செல்லும் அந்தப் பொன் மான் பின்னர்

தாவிச் செல்லும் அப்பெண் மனம்.

அதைத் தொடர்ந்து விரைந்து செல்லும்

அவ்வில்லொடித்த

வீரன்தன் ஆண் மனம்

முடுவலைத் தொடரும் சுணங்கன் போல்

என்று சொல்லடி, பெண்ணே!

ஆணுக்குப் பெண் வேண்டும்

பெண்ணுக்குப் பொன் வேண்டும்

மகிதலத்தின் மாருத உண்மை

புதிய சந்தத்தில் ஒரு பழைய பல்லவி

எவ்வழி பெண் மனம்

அவ்வழி ஆண்மனம்

அம் மனம்

அம் மனம்

இலக்குவன் பிழைத்தான்

நான் தோற்றேன்
தங்கை என்று வந்ததொரு சாபம்.

IV

இவளறிவாளோ
என் உள்மனம்
செல்விதம்?

கண்ணை வளைத்து
வில்லை முறித்து
வந்ததொரு வேகம்

தங்கையெனுந் தோற்றங் கண்டு
“சீதை”யெனுஞ் சொற் கேட்டு
நின்று சிதறுமொரு மனம்

மானுட வேடந்தரித்து
மன்மதரூபம் பூண்டு
நீதி பேசி சூது புரிந்து
வாகை சூடும் ஒரு வேகம்

சேஷத்ர ஞானம் பேசி
சூத்ர தாரியாகச்
சலிக்கும் ஒரு வேகம்

ஏகதேவன் நாமரூபம்
என்றும் மறந்திலன்
தசமுகன் என்ற போது

அன்று முதல் இன்று வரை
இராம-இராவண யுத்தம்
சீதை நிமித்தம் என்றபோது

வில்தரித்து வேடம் பூண்டு
வீடணன் காட்டச் சதி செய்து
போர் செய்தது ஒரு வேகம் என்றபோது

தன்பாதி நீத்துத்தன் சுற்றம் சொல் துறந்து
வில் தரித்து வேடங் களைந்து தான் தனியாக
தன் தெவ்வினை வெளவ வந்தது ஒரு வேகம்
என்றபோது

ஐந்து தலை நாகம்
ஆறுதலை வேண்டி
ஏழு மலை கடக்கும்என்றபோது

[தான் எனும் மையஞ் சுற்றி
நானும்
நீயும்
அவனும்
எவனும்

உடன் கூடினாலும்
உடன்று பொருதாலும்
வருவது ஒன்றுமில்
என்று
சொல்லடி குதம்பாய்]

இவ் வண்ணம்
அசோக வனத்துச்
சீதை முன்
இராவண சோகம்
தலை விரித்துப்
பல புலம்பும்.

V

தந்தையைக் கொன்று
தாயினைப் பிரிந்து
தாரமிழந்து
சூது பலபுரிந்து
பேசாமை என்ற
பெருவிரதம் பூண்டு
இராவணவதம் தீர
வில் பிடித்து
ஒரு உருவம் தனி நிற்கும்;

அதுதானறியும்
இனியுமுண்டு ஒரு படலம்
சீதை தீக்குளித்து
பூமியுள் மறையும்
இவ்வுலகில் அறங்காக்கும்
ஒரு பெரும் படலம்;
மேல் நின்ற வானில்
சந்திரனும் சூரியனும்
மாறி மாறி வர
இருளும் ஒளியும்
மாறி மாறி விளையாடும்
இப்புவியில்

2. கிளி முன் வைத்துப் பாடியது

பச்சைக் கிளியே! பச்சைக் கிளியே!

இச்சகம் முழுவதும் நீ பறந்து திரிந்து வருவது
இச்சையெலாம் உள்ளபடி அறிந்தால்
நசனடி சேரலாம் என்று சொல்வதற்கோ!

பச்சைக்கிளியே! பச்சைக்கிளியே!

அங்கிருந்து அகன்று அருபமாக அமர்ந்து
எவ்வெவரும் ஒரு நேரமின்றேல் ஒரு நேரங்
காணும்
அம் மோன ரூபன் முழுமுதல் ஞானி கேட்கச்
சொல்வாய்

இங்கிருந்து அங்கு செல்லுமந் நேரம்
அவஸ்தையுற்று அல்லலுறும் அவர்நிலை கண்டு
எட்டி நின்று எள்ளி நகையாடுவார்
சட்டென்று சென்றிடுவாரோ தாமும்
அவ்வேளை வரும் நேரம்

அவ்வேளை வரும் நேரம் அவரும் சுற்றும்
நோக்க
சுற்றமெலாம் சுற்றி வளைக்க

கல்மனப் பெண்டிரும் இல்லறம் சிறக்க
ஒல்லை போம் என்று சொல்லி நிற்க
சட்டென்று அவர் சென்றிடுவாரோ,
பச்சைக் கிளியே! பச்சைக் கிளியே!

மண் நீத்து மேலெழும்பி விண்தொட்டு
மீளவரும் பச்சைக் கிளியே!
கண் முன் நின்றவரெல்லாம் கனவு
போல் மறையும் வேளை வரும்
அந்நேரம் எங்களவர் கைபிசைந்து
கண்கலங்கிக் கரைவரோ!

உள்ளத்துள் நிற்குமொன்று
நானன்று தானென்று
உணர்ந்தேன் பச்சைக் கிளியே!

தான்மூலம் உருவாகும் நானுந்தான்
தான் தோன்றித் தம்பிரான் தோழன்
என்றுணர்ந்தேன் பச்சைக் கிளியே!

அவ்வமையம் வையமனைத்தும்
வேறுவிதம் தோன்றுதடி,
பச்சைக் கிளியே!

ஆகாய நீலம், இலைப் பச்சை, பூ நிறம்
வளர்வன—பறப்பன—திரிவன

இலை அசையும்—பூ விரியும்—குருவி கிரீச்சீடும்
இப்படியாகப் பலப்பல

காலமென்னும் உணர்வின்றி
மனமெனும் உந்தலின்றி
மரமும் பறவையும் மிருகமும்
பகலும் இரவும் இப்புனியில் படரும்

வீட்டைச் சுற்றி ஒரு பச்சை வேண்டும்
கண் காண
உயிருடன் உலவும்
ஐந்துக்கள் உறவு வேண்டும்
பேசாமல் பேசி இப்புனியின் இரகசியமறிய
வேண்டும்
இந்தக் காகிதங்கள் என்ன சொல்லும்?

காகிதங் கூறுமோ?
காலங் கரையுமோ?
வேதமோதும் வேளை வருமோ?

பச்சைக் கிளியே! பச்சைக் கிளியே!
நீ சொல்வாயோ?

காகிதம் பேசும்
காகிதம் பேசும்
இக்காக்கோ

இக்காக்கோ
என்று கூறும் !

அருப ரூபம்
அதுவே ரூபம்
என்று சொல்கிளியே !

இங்கு வாரீர் !
கவிச் சொல் கேளீர் !
காகிதம் பேசுமென்பதை
நீவிர் அறிவீர் !

ஐந்த டக்கி
உருண்டு கிடக்கும்
ஒரு சிறுபாறை

ஆறுபோல்
செல்லுமொரு வேகம்

ஏழு மலை எறிச் சென்றால்
எட்டுத்திக்கும் கிடக்கும்
ஒரு தெய்வங் காணும்

நான் நீ,

அவளதவன்

எல்லாந்தான் எல்லாருந்தான்
தானேதான் தன்னானத்தானேதான்
தான்தான் தான் தன்னானத்
தானேதான்

நான் போனால்தான் நிற்கும்
தத்துவம் பேசும்
பச்சைக் கிளியே
நீ எங்கு சென்றாய்?

பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!
இச்சையுடன் என்னுடன் பேசும்
பச்சைக் கிளியே!

“எங்களுர் திங்களுர்”
அந்த வண்டியிலே
அந்த ரெட்டை மாட்டு வண்டியிலே
மாடு ரெண்டும் சண்டியென்றாலும்
பூதப்பாண்டி விட்டு
நாகர் கோவில் தாண்டி
பரமன் படுத்துறங்கும்
அந்தத் திருவனந்தபுரம்
வந்து சேர்ந்தேன்
சேரநாட்டின் தலைநகரமாம்

அந்தத் தலைநகரம் வந்து சேர்ந்தேன்,
வந்து சேர்ந்தேன்!

“அழகெலாம் ஒருங்கே கண்டால்
யாவரே ஆற்றவல்லார்!”
சேரநாட்டு நன்னங்கையன்றோ
சுசீலா!

ஏது புரம்
யாது வழி?

வந்த வழி திரும்புவதன்றிப்
போன வழி செல்வதுண்டோ?
மனம்
போனவழி செல்வதுண்டோ?

அற்புதத் திருவிளையாடல்கள்
அவைமூலம் வரும்
ஆரூட ஞானம்;
ஆதிமூலம் அறியும்
அந்தாதிப் பாடல் என்றால்
அடி முடி தொடரும்

ஆதியாகி அந்தமுமாகி
வந்ததொரு வேகம்

ஒரு செடி ஒரு கொடி ஒரு மரம்

மண் கிழித்து
வெளிவந்து
வான் நோக்கிச்
செல்லும்

மரந்தழுவும்

நிற்கும்

மனன ஜனன மரண பாரதம்

பூவிரிய நாகம் நுழையும்

நுழைய வரும்

மனன ஜனன மரண பாரதம்

கல்லும் மண்ணும் கட்டிடங்களும்

மரமும் செடியும் கொடியும்

“போடி” என்று சொல்லிவிட்டு

“வாடி” என்று கட்டித் தழுவி

நின்றநிலை தடுமாறும்

விந்தை மனிதர் சிலர்.

மனமெனு மொருத்தியை வதுவை புரிந்து
மாளிகைகள் பலகட்டி

வழிகள் பல சென்று
தெரு நடுவில் திண்டாடி நின்றனொருவன்
ஏகம் தெய்வமென்றால்
பாவம்
மனிதன் என்ன செய்வான்?
ஏகம் தெய்வமென்றால்
தெய்வம் ஏகமன்று
காண்.

ஆறுதல் வேண்டி
ஐந்து நீத்து
மூன்று கண்டு
முழுவதும் சாம்பல்
ஆனேனோ?

பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!

கடல் கண்டு நீலமானேனோ?
பயிர் கண்டு பச்சையானேனோ?
பறவை கண்டு பறந்து திரிந்தேனோ?

பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!

ஒன்று கண்டு
சென்று மறைந்தேனோ?
இரண்டு கண்டு

இணைந்து கூட
உருகினேனோ?
மூன்று கண்டு
மூலதத்துவம் உணர்ந்தேனோ?
நான்கு கண்டு
நான் முகன் ஆற்றல்
கற்றேனோ?
ஐந்து கண்டு
ஆமை போல்
அடக்கம் பயின்றேனோ?

பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!

பேச்சுக்குள்ளே
ஒரு மூச்சிருக்கென்றால்

தேகத்துக்குள்ளே
ஒரு ஏகமிருக்குதென்றால்

போகத்துக்குள்ளே
ஒரு யோக முண்டென்றால்

பாடுகிடக்கும் பாவி மனம்
வீடு தொடரும் ஞானம் பெறுமோ
பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!

எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனென்றால்
வேளை வரும்போது ஞானம் வருமோ?

கண்ணுக்குள்
கருவிழியும் வெள்ளை நிறமும்
கூடு கட்டும்.

கையிரண்டில் ஒன்று முடமென்றால்
இரு கை கொண்டு
காதலியை
ஆருயிர்க் காதலியை
ஆரத் தழுவலாமன்றோ?

எழுத இருவிரல் போதுமென்றால்
உணவருந்த உயிரிருக்க
ஐந்து விரல் வேண்டுமன்றோ?

இகபர விவகாரம் உணர வேண்டுமென்றால்
ஒரு விரல் சுட்டிக் காட்டும்; இருவிரல்
தொட்டுக் காட்டும்.

பச்சைக் கிளியே!

பச்சைக் கிளியே!

பள்ளத்துள் பாயும் புனல் போல்
உள்ளுக்குள்ளிருந்து வருகுது ஒரு வேகம்

உள்ளத்தில் ஒளியுண்டென்றால்
வாக்கினிலே ஒளியுண்டாகுமென்றான்
பார் புகழும் அந்தப் பராசக்திப் புலவன்.

எட்டத் தொலையாத தூரத்திலிருந்து
அது சேதிகள் கொண்டு வரும்
அது சுட்டிக் காட்டும்; அது தொட்டுங் காட்டும்.

கண்ணனுருக் கொண்டு தேரோட்டியாகக்
களநடுவில் தேர் நிறுத்தி முகம் திருப்பி
உள் வெளியில் உன்மத்தனாக வீற்றிருக்கும்
அந்தப் பார்த்தன் கேட்கப் பகரும்
“ஆட்டம் முடிந்தபின் கூட்டங்கலையும்”
என் அப்பனே, நீ இதனை அறியாயோ?

போர் நடுவில் தேர் நிறுத்திச் சொல்லும்
தத்துவம் பேசித் தலை கொய்யும் வித்தையை
நீ கற்றிலையோ? உடன்பிறந்தார்,
கூட வருவார், நேற்றுக் கண்டவர்
நானே போவார்

சிந்தனையும் செயலும் சொல்லும் பொருளும்
வேறு வேறுகக் கிடக்கும் வேளை.
மூளையிருட்டில் நெஞ்சக் குழியில்
தன்னைத்தான் தேடிச் சென்றான் ஒருவன்.

நாபிக் குழியில் நாடி நரம்பில்
ஓடிச் செல்லும் உதிரப் பெருக்கில்
சாடி எழுந்து துள்ளிப் பாயும் குய்யக் குழியில்
தன்னைத் தானே தேடிச் சென்றானொருவன்.

சரித்திரம் என்ற நெடுவீதி சென்று
சாஸ்திரம் என்ற பலவழிகள் திரிந்து
கணிதம் கற்றுத் தத்துவம் பேசித்
தன்னைத் தானே தேடிச் சென்றானொருவன்

தன்னைக்காணத் தான் வேறுகி நின்றால்,
அன்று வரும் அமரர் நிலை.

பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!

பூவைக் கண்டு
உன்மத்தனாகி
நின்றானொருவன்

பேச்சின் நிசப்தத்தில்
தன்னையிழந்தான்
ஒருவன்.

நாபிக் கமலத்தில்
நான் முகன் தோன்றினான்
என்றனொருவன்

கட்டையை விட்டு நடந்தால்
பூட்டைத் திறக்கும்
வித்தை அறியலாம்
என்று சொன்னான் ஒருவன்.

பச்சைக் கிளியே!
பச்சைக் கிளியே!

அர்த்தம் தெரியாமல் அக்ஷரம் சிதையாமல்
பாடம் சொல்லும் பச்சைக் கிளியே
நின் மொட்டைத் தலையும்
பச்சை நிறமும் சிவப்பு முக்கும்
என்ன சொல்லும்?

பச்சைக் கிளியே! பச்சைக் கிளியே!
அந்தரமெலாம் திரிந்தபின்
அம்மன் கையில் வீற்றிருக்கும்
பச்சைக் கிளியே!
மாறி நிற்குமாற்றலின்றி
மண்ணிலுழலும் எங்கள் நிலைகண்டு
ஒன்றாக நீ சொல்வதென்ன?

சொல் கேட்டுத் தூது சென்று
சேதி கொண்டுவரும் பச்சைக் கிளியே!
பிரிவுற்றுக்கூட விழையும்
இந்நிலை தானும் நீ அறிந்ததன்றோ?

கூரிய அலகும் கௌவிப் பிடிக்கும் காலிரண்டும்
விசையுடன் செல்லும் வேகம் தானும்
சொல்லுமன்றோ இறைவன் நிழல் பட்டவர்
நாங்கள் என்றால்
வேறென்ன வேண்டும்?

இணங்கிக் கூடி இணைபிரியாமல்
இருக்குந்தோறுமிருக்கும் நாங்கள்
இதனையன்றி இகத்திலும் பரத்திலும்
ஒன்றாக வேறென்ன கண்டோம்?

ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு;
இரண்டாகப் பிரிந்தால் வேறென்ன வேண்டும்?

ஒன்று கண்டால் இரண்டு பேசுமிவர்
மூன்று கண்டால் என்ன செய்வார்?

நாலுக்கு இரண்டு மோசமிலையென்றால்
மூன்று கொண்டு என்ன வேண்டும்?

பஞ்ச பாண்டவர் சென்றவிதம்
ஆறுமுகம் அறியுமன்றோ?

கூண்டில் கிளிபோல் வாடுகின்றேன்
என்று கவிஞன் சொன்னாலும்
சிறகிரண்டும் தடைப்பட்டாலும்
கூரிய அலகும் கௌவிப் பிடிக்கும்
காலிரண்டுமுள்ள வரை
வேறுமுறை வாழும் வகை
உண்டன்றோ?

“கிரீச்” சென்று கத்தித் தொலைக்கும்
பச்சைக்கிளிபோலும்
அந்தப் பச்சைக்கிளிதானும்
கற்ற நாலிரண்டு சொல்லை
கற்ற வண்ணம் கூறுமாற்றல்
பெற்றதன்றோ?

அந்தப் பச்சைக்கிளி தானும்
தான் கற்ற நாலிரண்டு சொல்லை
நான் சொல்லத்தான் கூறுமோ?

தனியிருந்து தானே தன்னுணர்வு தூண்ட
அர்த்தம் குலையாமல் அகூரம் சிதையாமல்
எங்கிருந்தோ இங்கு வரும் அசரீரி போல்
கூறுமன்றோ?

உள்ளப் பொந்துக்குள்ளே
பதுங்கியிருக்குது ஒரு பச்சைக்கிளி அப்பா!

அது சுற்றித் திரியும்
தத்திப் பறக்கும்
எச்சரிக்கும் கொக்கரிக்கும்
அழுது புரண்டு ‘ஆ’ வென்று துடிக்கும்
அது சுற்றுநேரம் சும்மா இருக்கும்
அப்பா! அப்பப்பா!

உள்ளுக்குள்ளே இருக்குது
இன்னொரு கிளியும் தானும்
அண்டங் குலுங்கினாலும்
அற்புதங்கள் நிகழ்ந்தாலும்
ஆடாமல் அசையாமல்
என்றென்றுமது
இல்லாமல் இருக்கும்
அந்தக்கிளி அப்பா.

கூடுவிட்டுக் கூடுபாயுமொரு
கிளியென்றால் எங்கெங்கும்
தான் தனியாக என்றென்றும்
இந்தக் கிளியிருக்கும் அப்பா!

“அம்மையே அப்பா
ஒப்பிலா மணியே
அன்புடைய மாமனும் நீ
மாமியும் நீ”

அருகிருந்து ஒன்றும் சொல்லாமல்
பல சொல்லும் இந்தக்கிளி அப்பா!

மண் நிமித்தம்
தான்தோன்றி
வான் செல்லும்
ஒரு வேகமப்பா!

என் நிமித்தம்
என் கைபுகுந்து விளையாடும்
இது ஒரு தந்திரமோ
மந்திரமோ
நான் ஏதுமறியேன்
அப்பா! அப்பப்பா!

காதலென்ற உருவங்காட்டி
திரிந்து மறைந்து கரைந்து
காண்பதனைத்தும்
வெறும் சூன்யம் என்று சொல்லி
மறைந்த சுசீலா
என்றவள் தானும்
ஒரு தந்திரமோ ஒரு மந்திரமோ
நான் ஏதுமறியேன்,
அப்பா, அப்பப்பா!

கூட இருந்தவரும் சென்று மறைந்தவரும்
 நண்பரும் பகைவரும்
 உருமாறி ஒன்றுமின்றி
 நிழல் போல இருந்து இருந்து
 இல்லாமல் போன நேரம்
 நான் ஒரு நிழலாக மாறி
 உட்சோதியில் ஒன்றாகி
 உட்கலக்கும் வித்தையறியாமல்
 நின்று கலங்கும் அந்நேரம்
 வந்து சேரும் ஒரு ஞானம்,
 ஒரு தந்திரமோ ஒரு மந்திரமோ
 நான் ஏதுமறியேன்
 அப்பா! அப்பப்பா!

அர்த்தம் தெரியாமல் அக்ஷரம் சிதையாமல்
 பாடம் சொல்லும் பச்சைக் கிளியே!
 பாடும் நானும் ஒரு பச்சைக் கிளியோ!

அருகிருந்து ஒன்றும் சொல்லாமல்
 ஒன்றாகச் சொல்லும் அந்தக் கிளிதானும்

நிழல் வரும் நேரம்
 நாளை புலரும்

என்று சொல்லி மறைந்த அந்தக் கிளியை
இன்றும் தேடித் திரிகின்றேன்.
தேடின கண்கள் தரிசிக்கும்
நாடின பாதங்கள் நடைவரை செல்லும்

அந்நேரம்
அந்தரமனைத்தும்
கிளிகள் பறக்கும்
இந்த மண்ணும் விண்ணாக மாறும்.

3. உறங்குகின்ற கும்பகர்ணன்

தசமுகன் தம்பியவன் வீடணன்

அண்ணனவன்

ஆறுமாதமுறங்கி அவன் ஒருநாள்

விழிக்குமந்நேரம்

அண்டங்கு லுங்கு மென்பார்.

அரக்கனாகி இரக்கமுகத்துக்

கண்டதெல்லாம் வாரித்தின்று

தெருவெலாம் இவன் திரியுமந்நேரம்

அமரரெல்லாம் ஓடிச் சென்றார்

நான்முகன் பால்;

அவனிடம் அவர் சொல்வார்

அண்ணலே! நின் அடைக்கலம் யாம்;

காப்பதன்றோ நின் கடன்;

அசுரப்பசியொன்று தெருவெலாம்

கண்டதனைத்தையும் கொன்று தின்று

நின்று திரியும்; இது தொடரின்

இப்புனியும் பூஜ்யமாகும்!

அண்ணலே!

காப்பதன்றோ நின் கடனென்றார்.

அவரிடமவன் சொல்வான் :

“சென்று வருவீர்; எல்லாம் சரியாகும்”.

அரக்கனைத் தனியாக அவனருகே வருமாறு

அவன் கூற அவனும் வர அவனும்

சொல்வான்

தந்தனத் தனத்தன தானேனா

தந்தனத் தனத்தன தானேனா

“முனிவர் வழித்தோன்றலே! மக்களனைவரும்

நின்னைக்கண்டு வெருவிப்பாய நீயவர் உயிர்

குடித்து

தெருவெலாம் திரிவதிலும் சாலச்

சிறந்ததன்றோ

நீ செத்த சவமாகத் தரையில் கிடப்பதென்றான்”

என்று அவன் கூற அவனும் மறுகணம்

உருமாறித் தரையில் பிணமாக வீழ்ந்தான்,

அரோ!

கண்டு நின்ற தசமுகனும் துடிதுடித்துச்

சொல்வான் “ஐயனே!

பிழைபொறுத்தருளல் வேண்டும்!

உறங்கினவர் விழிப்பரன்றோ” என்றவன்,

கூறக்கேட்டு மற்றவனும் சொல்வான்

“தீமைதனைப் பொறுத்தலும் தீமையன்றோ

நின் பின் ஆறுமாதமுறங்கியொருநாள்

விழிப்பான்; இது போல்

இவன் வாழ்வு முழுவதும் செல்லுமென்றான்''.

உறங்கினான் கும்பகர்ணன்;

உறங்கினான் அவன் உறங்கினான்; அவன்

உறங்கினான்

இங்ஙனம் வருகுது ஒரு வேகம்

அந்த வேகந்தனில் வாழ்வும் மறையுது

போலும்

அந்தகார வெளியிலே அலையும் மனம்

ஏகாந்த நதியிலே ஒழுகிப் போகும்

ஆறுமாத முறங்கி ஒரு நாள் விழித்து

விழித்தபின்

உண்டு, உண்ட பின் மீண்டும் உறங்குவது

போலும் அவன் வாழ்வு

கனவு நினைவாக நினைவும் நிழல்போல மறைய

அண்ணனையும் மறந்தான் தன்னையும்

மறந்தான் சூழ நின்ற உலகையும் வென்று

சென்றான்

நாகமெனும் பாயல் மீது மாலவன்

மயங்கிக் கிடந்தான்

ஆகமே பாயலாகத் தன்னுள்ளப் பாழில்
அவன் தன்னை மறந்து கிடந்தான்

உறங்குகிருன் கும்பகர்ணன்; அவன்
உறங்குகிருன் அவன் உறங்குகிருன்
உறங்குகிருன் அவன்

உடல் கிடக்க உள்ளமுறங்க
ஒன்றாக நின்ற வேறென்றுதான்
இல்லாமல் போகுமோ?

அந்தகார வெளியில் அலைந்து திரிந்தாலும்
ஆதார சுருதி என்று ஒன்று உண்டன்றோ?

இருட்டறையில் பல நிழல்களைக் கழவி
யெடுத்தால் அவை உறுப்பெறுமன்றோ
எடுத்தவரும் நின்றவரும் சென்று
மறைந்தாலும்
ஈரடியால் மூவுலகு அளந்த அந்தத்
தரணி போற்றும் மாக்கவிஞனும்
சொன்னானன்றோ

உறங்குவது போலுஞ் சாக்காடுறங்கி
விழிப்பதுபோலும் பிறப்பு
என்று
உறங்கி விழித்த அவனும் அண்ணன் பால்
சொல்வான்

“அண்ணலே! காலந்தப்பி நான் உறங்கி
விழித்தால் உலகந்தடுமாறுமன்றோ? என்
உறக்கங்கலைய
வந்துற்றது யாதோ?”

தசமுகன்தானும் தன்னுள் நினைவான்
ஆற்றல் மறந்து இளமை துறந்து
அசடுபோல் இவன் அந்தகாரத்துள் அழுந்திக்
கிடந்தான்.

அவனும் தன்னுள் நினைவான்
ஊட்டிவளர்த்து ஆபத்து வந்த நேரம்
பலி கொடுக்கும் ஆடுபோல் என்னைக்
கருதுவான் என் முன்.

அவனும் நினைவான் காலந்தப்பித்
தானுணர்த்தக் கோபம் கொண்டான்
உலகறியான்; வெறும் பாவம்
இவன் போலும்.

வேலையின்றிக் கூலியில்லை;
உழைப்பின்றி உணவில்லை;
மன்னராயினும் மண்புழுவாயினும்
இதுவன்றோ இதுவரை உலக ரீதி.

உறங்கி விழித்த கும்பகர்ணன் சொல்வான்
 “அண்ணலே! நீ இன்னும் உறங்குகின்றாய்!
 என்ன சொல்லி என்ன?
 உறங்கி விழித்த நானும்
 அது கொண்டு கண்ட பயன் என்ன?

கட்டை படுத்துறங்க
 இறுகப் பிணித்த பாசமும்
 கட்டுவிட்டுத் தளருமந்நேரம்
 என்னையறியாது நான்
 உள் நோட்டம் பயிலுங்காலை
 தன் நோக்கம் பின்னின்றிழுக்க
 நான் உறங்கி விழித்தாலும்
 அண்ணலே! என்னபயன்?

ஆற்றல் மிக இருந்தாலும்
 அண்டர் கோமான் என்றாலும்
 அறங் கொன்றவர்
 அடியோடு தொலைவார்
 என்றதனை நீ அறியாயோ?
 மாடமாளிகைகள்
 கூடகோபுரங்கள்
 கூட வரும் மகளிர்

எட்டி நிற்கும் சேவகர்
கட்டியநாய் போல்
நின்பின் வரும் நான்—
எல்லாம் ஒரு வெறும் பொம்மலாட்டம்
ஐயா! எல்லாம் ஒரு வெறும் பொம்மலாட்டம்

சீதையென்ற பெண்மூலம்
காமம் என்ற நோய் கொண்டு
மையலுற்ற ஒரு தையல் சொல்கேட்டு
தகவிலையென்ற சொல் மறந்து
தன்னையேதான் காதலித்து
என்னையுணர்த்தி
என் தம்பியைத் துறந்து
இச்சகம் பேசும் ஒரு கூட்டம் வழி காட்ட

ஒன்றே சிந்தனையாக
ஒருத்தியே பிணியாக
வந்த வழி மறந்து
மனம்
போன வழி சென்று
மறதி என்ற துயில் பயின்று
மாயை
என்ற கனவுகள் பல கண்டு
இன்னும் நீ உறங்குகின்றாய்!
அண்ணலே!

காகுத்தன்
 நின் துயிலுணர்த்த
 வில் பிடித்து
 ஒரு பெரும்படை கொண்டு
 வருகின்றான்!
 அது நீ
 உணர்ந்திலையோ?
 அண்ணலே!
 நீ என்ன செய்வாய்?

“தூங்கிச் சுகம் பெற்றாய்
 நீ போலும்!
 தூங்காமல் தூங்கி
 அல்லறுற்றேன்
 நான் போலும்!
 ஐயனே!

அரக்கர் உலகில்,
 கனவுகள் பலிக்க வேண்டும்!
 காமம் தீர வேண்டும்!
 சென்றுறங்கு நீ” என்றான்
 தசமுகன்
 பின்னர் இருவரும்
 கட்டித் தழுவி விட்டுப் பிரிந்தார்.

கும்பகர்ணன் போர்க்கோலம் பூண்டு
 களம்புகச் சென்ற நேரம்
 அது கண்டு
 தசமுகனும் தனியிருந்து
 நெடுநேரம் நோக்கி நின்றான்.

ஃ

ஃ

ஃ

வருகின்றான்
 அவன் வருகின்றான்
 தசமுகன் தம்பி
 வீடணன் அண்ணன்
 அவன் வருகின்றான்
 புவிநெளிய
 விண்ணதிர
 பூதாகாரத் தோற்றம் பெற்று
 பைசாச வேகம் உற்று
 சண்டமாருதம் போல்
 அவன் வருகின்றான்.
 “சட சட” வென்று அண்டஞ்சிதற
 “குடு குடு” என்று குரங்குகள் ஓட

கண்டு நின்ற காகுத்தனும்
 அருகிருந்த வீடணனிடம்

“அதிசயம் போல் வரும்

இவன் யாரையா?”

என்று கேட்க

அவன் சொல்வான்:

தசமுகன் தம்பி

என் அண்ணன்

இவன்.

ஆறு மாதம் உறங்கி

ஒரு நாள் விழித்து

மீண்டும் ஆறுமாதம்

உறங்கி ஒரு நாள் விழிக்கும் இயல்பினன்

இவன் ஐயா!”

அண்ணனின் அருமைத் தம்பியிவன்;

அவனுமிவனைக்

கண்ணின் கருமணிபோல்

வளர்த்து காலம் வர

களம்புக விட்டான்;

இவனும்

உண்ட சோற்றுக்கு

இரண்டு நினையான்;

அண்ணனிடம் சொன்னான்

“நீ செய்வது சரியன்று; அறங்கொன்றார்

அடியோடு தொலைவார்” என்றான்.

அவனும்

“சென்று நீ உறங்கு” என்ற போது

இங்கு வந்து நின்றான்.

அண்ணலும் சொல்வான்

“உன் அண்ணன் என்றால்

நம் பக்கல் வாராளு

என்று கேட்டு வா”

என்றான்

ஃ

ஃ

ஃ

களநடுவில் அண்ணனும் தம்பியும் எதிரெதிர்
நின்றார்; வீடணன் பேசலுற்றான்.

“ஐயனே! அண்ணன் சென்ற வழி நீ அறிவா
யன்றோ?

காமவயப்பட்டு அறங்கொன்று மனம் போன
வழி சென்று அவன் சென்ற திசை நான் செல்வது
இலை; என் இயற்கையதுவாகும் என்றாலும்,
காகுத்தனை ஒருமுறை கண்டார் வேறு முறை பற்று
வாரோ! ஐயனே! எம் மருகிலுறின் நீ அரசும்
பெற்று அறமும் காப்பாய்; நம் பழியும் தொடைப்
பாய்” என்றான்.

கும்பகர்ணன் சொல்வான் :

தம்பி, இன்று நான் உன்னுடன் யுத்த களத்தின் நடுவில் நின்று பேசுகின்றேன். நானும் அண்ணனுடன் நீ பேசுவதைப் போல்தான் பேசினேன். அண்ணன் மாத்திரம் என்ன? இதையெல்லாம் அறியாதவனா? நாம் எல்லோருமே முனிவர்களின் வழிவந்தவர்கள்தான். ஆனால் நீ அரக்கனாகப் பிறந்து வேதியவனாக மாறியவன். நீ போற்றும் காகுத்தனுக்கு நீ ஒரு வெறும் பகடை. அவனும் வாலியை மறைந்து கொன்றவன்தானே? சீதைக்கு மண்டோதரி தோற்றவளா—அழகில், கற்பில், மனதிடத்தில்? எல்லோரும் தான் சொல்கிறார்கள். ஆறு மாதம் உறங்கி ஒரு நாள் விழிப்பவன் நான் என்று செத்த சவம்போல் தூங்கினேன்—கனவு-நினைவற்ற நிலையில் (அந்த நிலையிலும் ஒன்று உள்நின்று என்னை அரித்துக் கொண்டே இருந்தது). அந்த நிலையில் நாம்-ரூபமாக நாம் அறியும் எல்லாமே நிழல்போல் மெல்ல மெல்லக் கரைந்து எல்லாமே ஒன்றுமில்லாமல் ஆகிவிட்டது.

நிதர்சனமே சூன்யமாகிவிட்ட அந்நிலையில் நான் அச்சமுற்று, நான் தனி, நான் என்ற ஒரு நிச்சயமும் கழன்ற நிலையில், அண்ணன் என்னை எழுப்பிவிட்டான். நீயோ அரக்கனாகப் பிறந்து வேதியவனாக மாறியவன். துவிஞன். உன் உலகம் வேறு; என் உலகம் வேறு. நீங்கள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம் கண்டுபிடிக்கிறீர்கள். பிரம்மாணங்

களை நிறுவுகிறீர்கள். அதுவும் விசித்திரமாக இருக்கிறது. எதைக் கொண்டு பிரம்மாணங்களை நிறுவுகிறீர்களோ அதுவும் இல்லை என்கிறீர்கள். காலம்—இடம் என்பவை கூட வெளிமயக்கம் என்கிறீர்கள். காலம்—இடம் என்பவைகூட தனித் தனி நின்றலன்றி ஒன்றினில்—ஒன்று சார்ந்து நின்று, ஒன்று என்று இல்லை, எல்லாமே குறைந்த-பகஷ் மாகத்தான் இருக்கின்றன என்கிறீர்கள். இதற்கெல்லாம் நீங்கள் உரைகல்லாக வைத்திருப்பதும் இந்தப் புலன்களால் பின்னப்பட்ட உலகம்தான். ஆனால் புலன்களை நீங்கள் துருவிப் பார்த்து அவைகளும் கயிற்றரவு போல் என்று கூறுகிறீர்கள். கடைசியாக நீங்கள் சொல்லக்கூடிய ஒரு அனுபவ உணர்வு—அது கூட என்ன?—ஒவ்வொருவருக்கழித்துக் கொண்டுவந்து கடைசியில் நிற்கும் பூஜ்யம்தான் பூரணம் என்கிறீர்கள். தம்பி, அண்ணனுடன் நான் சில விஷயங்களில் வேறுபடலாம். ஆனால் அடிப்படையில் நான் ஒரு அரக்கன். நிழல்கள் எனக்குத் தேவையில்லை. ஸ்தூலத்தைச் சூக்குமமாக்கும் வித்தையை நாங்கள் வெறுக்கிறோம். இந்த அழகில் புண்ய-பாவம் என்ற ஒன்றை ஸ்தாபித்துக்கொண்டு எல்லாவற்றையும் விகாரப்படுத்துகிறீர்கள். நாங்களோ அரக்கர்கள். “அரக்கர்கள்” என்ற பெயரைக் கேட்டவுடனேயே உங்கள் மனம் மரவட்டை மாதிரி சுருண்டு விடுகிறது. ஏன்? உங்கள் உலகில் நீங்கள்

பண்டிதர்களையும் சாஸ்திரிகளையும் கௌரவப் படுத்துகிறீர்கள். அவர்கள் என்ன வாழ்ந்தார்கள்? அவர்களில் சிலர் மீண்டும் சூக்கும-த்-தியானம் மூலம் சில பிரம்மாணங்களை, சில ஸ்தாபனங்களை நிறுவுகிறார்கள். பிறகு பழைய பல்லவிதான். அவர்களின் சிஷ்யர்கள் வெறும் கச்சடாப் பேர்வழிகள். இந்த ஸ்தாபனங்களில் புகுந்துகொண்டு அவர்கள் கொள்ளையடிப்பதை மிகவும் கர்ம-சிரத்தையுடன் செய்கிறார்கள். உங்கள் கவிஞர்கள் மெலிந்த வார்த்தைகளின் பின் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்கள் அரக்கர்கள். ரத்தமும்-சதையுமாகத் தான் நாங்கள் இந்த உலகைத் தர்சிக்கிறோம்—ஸ்பர்சிக்கிறோம்—சுவைக்கிறோம், உணர்கிறோம். தலைவிரித்துக்கொண்டு நிற்கும் மரங்கள், சிறகிரண்டையும் விரித்துக்கொண்டு அந்தரத்தில் அம்மணமாகப் பறக்கும் பறவைகள், நிலத்தை ஈரம்பண்ணிக் கொண்டு ஓடும் நதிகள்—இவைகளெல்லாம் எங்கள் தீராத தாகத்தைத் தூண்டிவிடுகிறது.

எங்களுக்கு இந்தக் காயம் ஒரு அற்புத சிருஷ்டி; உயிர் ஒரு சக்திப் பிரளயம். அண்ணன் தான் எவ்வளவு அழகாகச் சொன்னான்—நாங்கள் அரக்கர்கள்—எங்களுக்குக் கனவுகள் பலிக்க வேண்டும்—காமம் தீரவேண்டும். ஏ, விபீஷண, அண்ணன் சீதையைக் கண்டு மோகித்தான் என்கிறாய். உன் வாழ்க்கையில் நீ எதைக் கண்டாவது மோகித்திருக்கிறாயா? உன் பாஷையில் பேசுவ

தென்றால், சீதையைக் கண்டு மோகமுற அண்ணன் மிகவும் புண்யம் செய்திருக்க வேண்டும்! சொல்வாயாக இருக்கலாம்—நீ உன் காசுத்தனைக் காதலிக்கிறாய் என்று. அது மோகமன்று—பக்தி. பக்தி என்ற வார்த்தையைக் கேட்டவுடனேயே எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வருகிறது. அரக்கர்களின் அடிப்படை ருசியே காரம்—அகங்காரம் என்ற ஓங்காரத்தின் அடிப்படையில் விளைவது. நாங்கள் சஞ்சரிக்கும் உணர்ச்சிகள் காமம், குரோதம், லோபம், மாற்சர்யம். இவைகளில் ஆழ்ந்தால் மனம் அவற்றையே சுற்றிச் சுற்றி வட்டமிடுகின்றது. உன் காசுத்தன் நினைவு வந்தால் நீயே சூன்யமாகி விடுகிறாய். அது எங்களுக்குத் தேவையில்லை. தம்பி, உண்மையாகவே சொல்கிறேன். சண்டை செய்து உன் காசுத்தனைக் கொல்ல வேண்டும் அல்லது நான் சாக வேண்டும் என்ற மரண-வெறி என்னை ஆட்கொண்டு விட்டது. இங்கு நம் வழிகள் பிரிகின்றன.

அவன் பேச்சு முடிந்தவுடன் வீடணன் பேசாமல் ராமனிடம் சென்றான். அண்ணலும் அவனைக் கண்டு மெல்லச் சிரித்தான்.

ஃ

ஃ

ஃ

களநடுவில் அவன் சண்டமாருதம்போல்

சுற்றித் திரிகிறான்

சுழன்று சுழன்று செல்கிறான்

அது கண்டு குரங்குகள் “குடுகுடு” வென்று
 ஓடும்
 அமரர்கள் விழிகள் வெளிற் வெருவித்
 தெறிக்கிறார்
 பேரிரைச்சலுடன் அவன் பேருடல்
 சுற்றிப்பாயும்; எகிறித் திமிறும்
 அங்கதன் அவன் அடிதாளாது
 மரம்போல் சாய்வான்
 மாருதியும் அவன் அடிபட்டுப் பின் மாறுவான்

சுகீவனும் அவன் கைபட்டு
 அவனை அவன் பிசைகிறான்
 அவனை அவன் ஆகமுறத் தழுவி
 அண்ணன் இருப்பிடம் எடுத்துச் சேர்வான்;

காகுத்தனும் கற்சிலைபோல் கண்டு நின்றான்
 அருகிருந்தார் அவனிடம் சொல்வார் :

“அண்ணலே!

இனியும் பொறுத்தால்

இவ்வுலகம் தொலையும்;

வில்லை வளைத்து

அவன் எல்லை உடையும்” என்றார்.

ஃ

ஃ

ஃ

தந்தனத் தனதன, தானேனா
 தந்தனத் தனதன, தானேனா

ஐயனும் வில்லை வளைத்தான்
 அவன் கணைகளும் சீறிப்பாயுமன்றோ!
 அவன் சென்றவிடம்
 அவன் நின்றவிடம்
 அவன் சென்று மறைந்த இடம்
 அவன் மீண்டு திரும்பி வந்தஇடம்
 எந்த எந்த இடம்
 அவன் சென்றாலும்
 அந்த இடம்
 அந்த இடம்
 ஐயன் கணைகள்
 அவனைச் சுற்றிச் சூழும்
 சென்று தைக்கும்

குருதி மலைபோல்
 அவன் குதித்துக் குதித்து
 வருவான்; கர்ச்சிக்கும்
 கடல் போல் அவன்
 அண்ணல் மேல் பாய்வான்

ஐயன் மாறி நிற்க
 அவன் பாய்ந்த வேகத்தில்
 அடி சாய்ந்த மரம்போல் வீழ்வான்
 என்றாலும் என்ன?
 அரக்கர் குலத்தில்
 உதித்தவனன்றோ?

அடங்காத வெறியுடன்
 அவன் ஆர்ப்பரிக்கின்றான்;
 எகிறிக் குதிக்கிறான்
 பின்மாறிப் பாய்கிறான்
 பம்பரம் போல்
 “கிர்”ரென்று சுற்றுகின்றான்
 குரங்குகள் “குடுகுடு” என்று ஓட
 அமரரும் ஐயையோ என்று
 அலறி விழ
 ஐயன் கணைகள்

அவனை
 மெய்யுற மொய்க்கும் என்றாலும்
 வெறி தீராது
 கண்டவரை
 நின்றவரை
 ஓடிச் சென்றவரை
 கையிரண்டும்
 விரித்து வாரி வாரித்
 தின்றான்;
 சற்றே நின்ற
 அண்ணலும்
 அஸ்திரங்கள்
 தேர்ந்தெடுத்து
 குறிதப்பாமல்

க்ருணையுடுத்து
சரமழையாக
சரங்களைப்
பொழிகின்றான்;

இரு கையும்
காலு மற்று
மூக்கறுந்து
கண்டவர்
வெருவ
கேட்டவர்
மருள
வெறும் முண்டமாக
இடித்துக் கடித்து
அவன் சண்டை
தொடர்கின்றான்;
ஒரு கணம்
திகைத்து நின்ற
காகுத்தனும்
மறுகணம்
அசுர வெறிகண்டு
வயிறு புரட்ட
அவனை அடியோடு தொலைக்க
அம்பு எய்கின்றான்

ஃ

ஃ

ஃ

வீழுந்த கும்பகர்ணனும்
 சொல்வான்
 அண்ணலே!
 இந்நேரம்
 அறிந்தேன்
 நீ அசுரரில் அசுரனாவாய்;
 நான் தொலைந்தேன்;
 சூது கொண்டு
 வெற்றி சூடிய அண்ணலே!
 மூஞ்சி செத்து உன்னருகில்
 நிற்கும் என் தொடை நடுங்கித் தம்பியை
 அரக்கர் வேந்தன்
 அவன் ஆருயிர்
 வெளவாது காத்தருள்வாய்;
 என்று சொல்லி
 அவன் வாய் பிளந்து
 மூச்சு நிற்க
 பேச்சற்று
 வெறும் பிணமாகக்
 கிடந்தான்.

அமரர் பூமாரி பெய்ய
 அண்ணலும்
 மெல்லச் சிரித்தான்.

